

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 31.

Tolvte Sæssion.

11te Møde.

Mandagen den 15de Decbr. Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Barfod (fortsat): Jeg skal ikke vidtløftig inødegaae ham; jeg gjentager, at jeg veed, at her er Tale om en Sag, som ikke kan interessere ret Mange, og jeg skal derfor heller ikke inødegaae ham i ret mange Spørgsmaal, men jeg skal blot eksempelvis paavise, at ikke Alt, hvad den ærede Minister sagde, hænger, idetmindste ikke i mine Tanker, ligesaa godt sammen, som det var smukt sagt. Naar saaledes den ærede Minister spurgte, om en Sag, naar den kommer hen i Geheimearchivet, saa af sig selv vil ublevere sig selv, saa er det en Spøg, som lyder godt og kan gjøre Gavn, hvor den bliver godt anvendt; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at den ærede Minister talte selv om den overvældende Masse, som nu findes i Archiverne, og da navnlig i det saakaldte Indenrigsministeriums Archiv, der ikke alene, som den ærede Minister har fortalt os, er tillige Finantsministeriets Archiv, men tillige for en væsentlig Deel er det fiesvigiske Ministeriums og det holsteenske Ministeriums Archiv — ja, vi have, saavidt jeg mindes, ikke noget lauenborgsk Ministerium, ellers kunde jeg sagtens have nævnt det med. Naar den ærede Minister da taler om, hvor meget denne store Masse besværliggjør Forretningerne, saa er det klart, at naar den store Masse bliver flyttet derfra, hvor den indtet Grinde har, og flyttet derhen, hvor den

ret egentlig har hjemme, saa vilde den ikke der besværliggjøre Forretningerne saaledes, som den gjør det nu, fordi den vilde komme i Selskab med saadanne Archivsager, som nærmest kun have historisk Betydning og Interesse, men savne den egentlige Interesse for Administrationen, og det er det, der i saa høi Grad besværliggjør Forretningerne, at en uhyre Masse Archivalia, som ingen Betydning har for Administrationen, er blandet imellem og optager Plads for de Archivsager, som ret egentlig ere Administrationens. Som en Følge deraf vilde Mængden af det Personale, der skulde bruges, ikke tiltage saaledes ved Geheimearchivet, naar det, som jeg foreslaaer, blev et Rigsarchiv, som den vilde formindskes ved de øvrige Archiver. — Jeg skal ikke inblade mig paa videre at inødegaae den ærede Minister. Han advarede Thinget imod at troe mig paa mine Løfter. Jeg skal gaae den modsatte Vej, idet jeg skal paavise, hvorledes han holder Mere, end han lover. Han siger nemlig, at han har forelagt os et meget simpelt Lovforslag, hvis hele Hensigt er at befrie Statskassen for een pensionsberettiget Embedsmand. Det er hans Løfte at befrie Statskassen for een saadan; men dersom jeg tør bede den ærede Minister om at see Bøghindelsesordene af § 2, anden Passus, saa er der Tale om de Poster, der skulde inddrages; saa han lover kun at indbræge een pensionsberettiget Post, men indbræget i Virkeligheden 2. Den ærede Minister holder saaledes dobbelt saa Meget, som han lover. Det er et meget smukkere Vidnesbyrd, jeg kan give ham, end han gav mig, og dermed skal jeg slutte.